

Всупереч старим канонам

Останнім часом театр музичної комедії здійснив постановки ряду творів радянських авторів. Ці постановки користуються заслуженим успіхом у нашого глядача.

Зникли із сцени театру легко-важкі гульоті, кокетки і подагричні чудакуваті старики — персонажі віденської оперети. Їх витіснили нові герої — близькі і зрозумілі нашому глядачеві. Актори не тільки змінили фрак на сучасні костюми, але глибше, яскравіше і змістовніше почали розкривати ідею твору, образи, не боячись, що від цього жанр музичної комедії втратить свою «специфіку». Нові герої вимагали і нових засобів театральної виразності.

Слід, однак, відмітити, що нові спектаклі можна розглядати лише як перші кроки в перебудові роботи театру. Хоч твори, вибрані для постановки, і написані радянськими авторами, зміст їх ще не зачіпає актуальних питань сучасності. За винятком «Морського вузла» — п'єси звернуті у минуле, в історію нашого народу.

В «Тютюновому капітані» розповідається про талановитість і розум простих людей. Вістря сатири театр спрямував на титулованих і нікчемних нероб, байдужих до Вітчизни, які рабськи схиляються перед іноземщиною. Спектакль набув у театрі сильного пат-

ріотичного звучання. Те ж саме можна сказати і про спектакль «Дівочий переполох», в якому добре показано душевну красу, чистоту взаємин людей з народу.

В цих спектаклях багато акторів показало себе вдумливими і вимогливими художниками. Радують зростаючі успіхи молодого актора В. Гончарова, який має хороші вокальні дані і вміння глибоко проникнути в суть образу. Юрій Токмаков у «Дівочому переполосі», Іван у «Тютюновому капітані» розкриті актором глибоко, багатогранно і яскраво. Це, мабуть, найбільша його творча удача.

Запам'ятовується проникливе виконання Л. Савченко ролі Жермени де Курсі і В. Каталаєвою — Люби (в «Тютюновому капітані»). Актриса добре володіє мистецтвом вокалу. Те ж саме можна сказати про А. Лундишеву-Оксану в «Дівочому переполосі».

В. Новинську ми бачили в ролях, зовсім різних щодо їх характеру. Чуйна і любляча мати — Варвара Павлівна в «Морського вузла» дуже відрізняється від легковажної французьки мадам Нініш, хазайки харчевні «Лев і Кастру». Але артистка знайшла для кожного образу правдиві, переконливі характеристики. На жаль, виконання В. Новинської ролі Матвіїни в «Дівочому переполосі» — не завжди рівне.

Артистка К. Мамікіна побудувала роль Дарини («Дівочий переполох») на чисто зовнішніх прийомах. Штучна хода, придуркуваті вилуплені очі дочки Бухалової — це лише зовнішнє обличчя Дарини, яке ще нічого не каже про її характер.

Спектакль «Морський вузол», присвячений дуже важливій темі — дружбі і товарищескості радянських людей, на жаль, вийшов не яскравим. В цьому позначилось ще недостатнє знання акторами нашої дійсності, внаслідок чого ряд образів спектаклю — поверхові і малопереконливі. Актори грали в цьому спектаклі по-старому. Використання опереткових штампів для показу сучасних героїв неминуче повинно було відбитися на виставі. Глядач не повірив у те, що перед ним діють радянські моряки, а не переодягнені у морську форму персонажі старих оперет.

Реалістична основа спектаклю «Морський вузол» порушена гостро гротесковим рішенням ряду образів.

Молодий, обдарований актор М. Блашук добре володіє мистецтвом гумору і перетілення, про що свідчать яскраво створені ним образи Семенка в «Дівочому переполосі» і герр Пітера у «Тютюновому капітані». Однак глядач не повірив, що сучасний морський офіцер Пчолкін у його виконанні — реальна фігура з

яскраво вираженим характером, з багатим духовним світом. В цій ролі М. Блашук прагне будь-що розсмішити глядача. Втрачаючи почуття сценічного такту, актор зображує тільки почуття героя, але не живе по-справжньому його думками, сподіваннями, глибоко не розкриває його багатогранний характер.

По лінії найменшого опору пішов й досвідчений майстер сцени В. Хенкін. Збагачений життєвим досвідом воєнлікяр Тарас Тарасович, чуйна людина, перетворений актором у сугубо комедійну фігуру. Образ вийшов невиразним, життєво неправдивим.

Серйозним недоліком в спектаклі «Морський вузол» є невірне зображення на сцені офіцерського побуту. Молодші офіцери не дотримують правил військової субординації, неповажно ставляться до старших, неохайно носять офіцерський мундир. В цьому ще раз позначається відсутність глибокого вивчення дійсності.

Творчий колектив театру музичної комедії, керований досвідченим режисером І. Земгано, має обдарованих акторів, вимогливу режисуру, хороших художників, диригентів і балетмейстерів. Він може розв'язувати великі творчі завдання. Потрібно, щоб театр у своїй дальшій роботі сміливіше здійснював спектаклі на сучасні, найактуальніші, життєво необхідні теми.

Мих. ВАСИЛЬЄВ.